

UNA AUTÈNTICA FORTUNA DESPRÉS DE DOS ASSASSINATS

Vida i miracles de l'herència Urquijo

La jutge de Navalcarnero, Madrid, María Cristina Jarrod, va interrogar Juan i Myriam de la Sierra recentment. Sembla que el tancament del sumari pel cas Urquijo-Rafí Escobedo serà, aquesta vegada, definitiu. La vida i els negocis del sisè marquès i de la seua germana Myriam han fet un gran salt cap endavant tot i que la fortuna que arreplegaren dels seus pares assassinats apenes els va deixar, legalment, un poc més de vuitanta milions de pessetes. La caiguda de la Casa Urquijo no va comportar destrets per als joves hereus.

Ismael L. Belda

Maria Lourdes i Manuel de la Sierra Torres havien confessat el seu darrer testament un esplendorós matí de juny de 1969. Era el dia 12 i, a Llodio, el seu notari personal, **Guillermo Barquín Seguin**, registrava en els seus llibres que els dos, «després de fer professió de fe catòlica, apostòlica i romana, i de deixar clar tot el que feia referència a enterrament, funeral i sufragis» a la voluntat del cònjuge, decidien instituir com a hereus, «en ple domini i a parts iguals», els seus dos fills.

Manuel de la Sierra, català, amb domicili a Madrid, havia contret matrimoni amb **María Lourdes de Urquijo**

i **Morenés**, també catalana, el 7 de maig de 1955. Més tard, el matrimoni va fixar la seua residència a la finca Lamuza, a la Vall de Llodio, a Àlaba. Vint-i-cinc anys després, el jutge de pau de Pozuelo de Alarcón, Madrid, certificava la violenta mort de tots dos, al·lit, com a conseqüència de diversos trets de pistola.

Tot l'abundós patrimoni que Manuel de la Sierra i María Lourdes de Urquijo havien anat acumulant, mobles, efectes, palauets, cases pairals, finques rústiques i participacions bancàries i industrials, després de la seua mort i de la valoració definitiva de l'herència dels dos, va quedar reduït, pràcticament, al no-res. Totes les coses que havien brillat amb llum de noblesa

eren, després del dia 17 de desembre de 1980, cendra.

Aquell mateix dia, i a Llodio, la notaria familiar de **Fernando Cano Jiménez**, amb despatx al carrer de General Alava, 1r., 6a., d'Àlaba, dividia davant de Juan i Myriam de la Sierra la fortuna de María Lourdes de Urquijo, quinta marquesa, i de Manuel de la Sierra, marquès després d'haver-se casat. També hi era, legalment, el prolífic escriptor i estimadíssim psiquiatre de la *jet* **Juan Antonio Vallejo-Nájera Botas**, que els assassinats marquesos havien nomenat «comptador-partidor-solidari» del seu testament.

Juan i Myriam s'havien reunit «per acceptar l'herència dels seus pares». El «quadern partícip, amb les operacions

d'inventari, avaluació, dissolució de societat conjugal, liquidació i adjudicació dels béns que quedaven després de la defunció» dels marquesos, reflectia, tanmateix, una fortuna irrisòria. No arribava ni a la dècima part de tot l'or que havia estat en les mans dels Urquijo.

Uns quants dies després, el 23 de desembre, el despatx notarial de **Fernando Cano** donava la firma final a la «protocolització de les operacions testamentàries» i en lliurava les corresponents escriptures a Myriam i Juan de la Sierra y Urquijo. **Diego Martínez Herrera**, l'administrador dels marquesos i punt negre en les diligències policiaques, també era present en la reunió en representació de l'absent Vallejo-Nájera. Un altre íntim de la família, **Eduardo González Biurrun**, director del departament jurídic del Banc Urquijo, rebia, com Herrera, poder per atorgar «qualssevol escriptures complementàries, aclaridores o d'esmena». El negoci funcionava.

Una fortuna multiplicada

En només 83.295.094 pessetes i 52 cèntims es va quantificar tota l'herència, un compte inexplicable ja que tots els béns privatis de María Lourdes de Urquijo, repartits per mig estat, quedaven avaluats, després de sumes i subtraccions, en la ridícula quantitat de 27 milions de pessetes. I tot això sense tenir en compte que els béns de la societat de guanys del matrimoni minvaven, a causa de l'operació hereditària, fins a la quantitat de 145.501.607 pessetes. Això quedava del títol Urquijo i del seu capital en desenes de societats i en un primer banc de l'estat.

El dia 23 de març de 1982, l'inspector **José Romero Tamaral**, enviava als seus superiors un informe en el qual afirmava: «en tot cas, l'aspecte més transcendental de les morts ha estat una forta transmissió patrimonial als fills de les víctimes... amb els quals el se-

nyor marquès feia ús d'una duresa inusitada pel que fa a diners». *Els pobres*, nom amb què eren coneguts pel veïnat Juan i Myriam, no tenien, segons l'informe de l'inspector Romero Tamaral, «ni per a pagar un cafè». Per la seua banda, **Maria Luisa García Montón**, secretària del difunt marquès, assegurava a la comissaria el «desconeixement dels fills de les víctimes dels comptes i dels béns dels seus pares».

Un altre personatge ve a afegir lleuny al foc: **Mauricio López-Roberts**, el pretès encobridor de l'amic de **Rafi Escobedo**, fugitiu de la justícia, **Javier**

Anastasio. López-Roberts va declarar que, al seu parer, Myriam de la Sierra no figurava per a res en el testament original dels seus pares.

Dos anys després de liquidar-se l'herència, la luxosa construcció i la parcel·la de 7.000 metres quadrats situades al terme madrileny de Pozuelo de Alarcón i a la urbanització Somosaguas, on van morir els marquesos, eren posades en venda per Juan de la Sierra. El conjunt de l'immoble residencial havia estat valorat, en l'herència, en només, catorze milions de pessetes. Ara, Juan demanava més de vint vegades més aquest valor. Exactament, tres-cents milions. L'oferta més elevada, i era bona tenint en compte el seu valor, va arribar a la meitat.

Els 3.899 m² que la família posseïa a San Roque, Cadis, a la urbanització Sotogrande del Guadiaro, amb el seu xalet, anomenat El Siroco, de dues plantes, piscina, cinc cambres de bany, bar i habitacions per al servei domèstic, que en l'operació testamentària es van valorar simplement en 8.500.000 pessetes, ben prompte van tenir una oferta de compra que va triplificar, amb escreix, el preu hereditari. La casa de Somosaguas, Madrid, mai no arribà, però, a vendre's. Juan la utilitza els caps de setmana i en vacances, i és llogada moltes vegades per a fer reportatges publicitaris i filmar interiors de pel·lícules.

Un altre immoble va eixir de l'herència a preu irrisori. La casa que Manuel de la Sierra i Torres havia rebut de sa mare, Mercedes Torres i Canals, i a Banyeres del Penedès, un vell i senyorial palauet als números 3, 5 i 7 del carrer Major. Myriam s'encarrega ara, personalment, de reformar aquesta mansió, exteriorment bastant abandonada, que fou seu de la família més rica i influent del poble. Va ser valorada durant el repartiment dels béns en 800.000 pessetes. Avui podria arribar a valer vint vegades més.

La segona quinzena de

Juan i Myriam de la Sierra y Urquijo.

Duros a quatre pessetes

Inventari i valoració en pessetes dels béns de guanys del senyor Manuel de la Sierra i Torres i de la senyora Maria Lourdes de Urquijo y Morenés per a la liquidació de la seua herència el 17 de desembre de 1980.

Metàl·lic

— Saldo que hi ha al Banc Urquijo, SA, oficina principal de Madrid, en el compte a nom d'ambdós	709.519
— Saldo de la llibreta d'estalvis a la mateixa oficina	4.022.383
— Saldo dels comptes de dipòsit a la mateixa oficina del Banc Urquijo	43.000.000

Mobiliari

— El parament de casa, mobles i efectes	600.000
---	---------

Automòbils

— Automòbil marca Mercedes 350 SCL, matrícula GC-3036-C.	300.000
— Automòbil marca Seat 131, matrícula M-1715-BP	175.000
— Automòbil marca Seat 128, matrícula M-3959-BY	125.000
— Automòbil marca Seat 850, matrícula M-558229	5.000
— Motocicleta BMW 100-RS, matrícula M-2612-DU	150.000

Valors

— 69.517 accions del Banc Urquijo, SA	93.847.950
— 183 accions d'Energia e Industrias Aragonesas	15.555
— 136 accions d'Astilleros Españoles, SA	0
— 24 accions de Microfilm Espanol, SA	0
— 1.000 accions d'Economía Cultural Alavesa	267.430
— 51 accions de Sociedad Ibérica de Comercio Exterior, SA ..	5.830
— 25 accions de la Federación de Entidades Mobiliarias, SA ..	

Inmobles

— Parcel·la i construcció a la urbanització Somosaguas, terme Pozuelo de Alarcón, Madrid, amb una superfície de 7.000 m ² .	14.000.000
— Parcel·la i construcció a Sotogrande, terme de San Roque, Cadis, amb una superfície de 3.899 m ²	8.500.000
— Casa a Banyeres del Penedès	800.000
— Finca rústica a Banyeres del Penedès	40.000
Suma total dels béns de guanys	166.590.180
Cabal net de la societat de guanys després de descomptar els deutes	145.501.607

RAFA GIL

Propietat dels Urquijo a Banyeres.

juliol, Myriam i el seu marit actual, Richard Dennis, Dick l'americà, solen passar-la allí. També solen aparèixer el seu germà i un estol, prèviament concertat, de xics de la premsa. L'immoble, segons consta al Registre de la Propietat del Vendrell, abasta una superfície de 1.425 m² i no posseeix càrregues. Mercedes Torres Canals, mare del quint marquès consort, quan era «viuda, mestressa de casa, veïna de Madrid», va adquirir «la meitat indivisa d'aquesta finca per herència de sa mare, Dolores Canals Castellarnau». Un any abans de la seua tràgica mort,

Manuel de la Sierra va afegir la propietat al seu patrimoni.

Limítrofa a aquesta, i «a títol de compra per a la seua societat conjugal», Mercedes Torres Canals va cedir també per al seu fill i la seua nora marqués una propietat rústica, «partida Camí de França, cereals i d'altres cultius», sense càrregues i amb una extensió de 57 àrees, 35 centiàrees. Els tràmits es gestionaren l'any 1979. L'herència testamentària de desembre de 1980 no li donava per ella més de 40.000 pessetes.

L'altra herència

Segons algunes declaracions i l'informe policíac dels inspectors Tamaral i Moreno, María Lourdes de Urquijo y Morenés, quinta propietària del títol nobiliari i autèntica riquesa milionària, ja abans de les seues noces, va patir, a poc a poc, la dilapidació de la seua fortuna i del seu patrimoni per part del seu futur espòs. La fragilitat física i malaltissa de María Lourdes va permetre que el marquès, per sagristia, jugara amb les seues possessions al seu gust. Les seues obsessions financeres li-

Una marquesa a la deriva

Béns exclusivament privatis de la senyora Maria Lourdes de Urquijo i Morenés catalogats i valorats per a l'herència de Juan i Myriam de la Sierra.

Valors

— 3.110 accions del Banc Urquijo, SA	4.198.500
— 48 accions de Microfilm Espanol, SA	0
— 8 accions de Minas de Plata de Iliendelaencina	0

Crèdits

— El preu ajornat de la venda de l'heretat Iturritxu	
--	--

Parament de casa

— Immobles privatis de la marquesa	200.000
--	---------

Immobles

— Antiga casa palau situada al terme de Lamuza, Llodio, construïda amb pedra, carreus, maçoneria i rajola, amb terreny que ocupa una superfície total de 454 m ² i que conserva el dret d'aigües	600.000
— Una casa destinada a escola de pàrvuls a la plaça de Llodio, números 1 i 2, herència del seu pare, que consta de planta baixa, principal i segon, amb una superfície total de 298 m ²	400.000
— Una altra casa als números 4 i 6 de la mateixa plaça. Superfície total de 285 m ² . Destinada, també, a escola de xiquets.	800.000
— Casa dels números 3 i 5 del carrer del Carme, a Llodio, de 74 m ² de superfície i, de la mateixa manera, ocupada per a col·legi de pàrvuls	700.000
— Una horta veïna al núm. 5 del carrer del Carme, de 255 m ² , que confronta, per l'est, amb l'horta de la Sagristia de la parròquia de Lamuza	100.000
— Finca de 16 àrees i 28 centiàrees que confronta, pel nord, amb el riu Goienuri	100.000
— Terreny de forest, situat a la Cuadrilla de Gogenuri, de 9 àrees i 85 centiàrees, camí carreter del caseriu de Gorostiza i que confronta, pel nord, amb el rierol de Lesiaga	20.000
— Un terreny a Lamuza que conté el dipòsit d'aigua per al proveïment de les fonts públiques	50.000

Panteons

— Una quarta part indivisa d'una capella panteó al Temple Catedral de Nuestra Señora de la Almudena, Madrid, cedida a perpetuïtat	40.000
— Una quinta part d'un panteó indivís al cementeri de San Justo, Madrid, pati de San Millán	1.000
— Una capella panteó al cementeri de la Vall de Llodio, Àlaba, propietat atorgada als avantpassats de la marquesa el 1885 per l'Ajuntament de la Vall	5.000
Suma total d'aquests béns privatis	26.964.726

quidaren, finalment, el poder i la glòria passats.

En paraules de l'ex-secretària de Manuel de la Sierra davant de la policia: «tots aquests béns —es refereix a pisos a Madrid i cases a Llodio— eren propietat de la senyora marquesa, ja que ell no tenia capital.» La policia feia notar, per la seua banda: «totes les accions a què es fa referència eren propietat de la senyora María Lourdes Urquijo o producte de la venda de béns d'aquesta, l'import líquid de la qual el senyor marquès va anar reinvertint.»

Malgrat que tots els informes tècnics

s'hi pronunciaren en contra, Manuel de la Sierra es va negar rotundament a abandonar el paquet familiar d'accions al Banc Urquijo, SA. La brutal caiguda de valors d'aquesta participació en borsa llavors ja era advertida pel Banc d'Espanya. La broma va costar a la família unes pèrdues que s'acostaven als mil milions de pessetes. Uns mesos només abans dels assassinats.

L'informe de **Rafael Boumet Sirvent**, secretari de la Junta d'Agents de Borsa i Canvi de Madrid, dirigit a la Direcció General de la Policia quatre anys més tard era contundent: «Certi-

fique que les accions que del Banc Urquijo van ser admeses a Cotització Oficial en aquesta Borsa de Comerç el dia 20 de setembre de 1966, posteriorment van ser suspeses de la Cotització el dia 31 de gener de 1983.» L'Urquijo estava en plena agonia.

L'arribada el 1978 de **Jaime Carvajal y Urquijo**, cosí de María Lourdes, a la presidència del banc no va aconseguir salvar les bogeries financeres del marquès. Jaime Carvajal, marquès d'Isasi, president de la Ford, senador reial, membre de la Trilateral de la Defensa, el batalló de xoc ideològic i po-

lític de l'OTAN i l'OCDE, degué comptar amb l'ajuda inestimable de l'estat i dels altres bancs familiars per a poder evitar el desastre.

Ara, Juan de la Sierra es dedica de ple als seus negocis catalans i Myriam a la seua empresa de bijuteria, Shock, SA. A les seues mans podria haver anat

a parar un tros grandíssim de fortuna que mai no hagué de figurar enloc per escrit en els papers de la notaria de Llodio. Les aventures financeres als Estats Units, Panamá, Colòmbia, Buenos Aires, Londres, Roma o l'exòtic Singapur del marquès Manuel de la Sierra, totalment autoritzat per a orga-

nitzar i controlar les operacions internacionals del banc i de les seues filials en la indústria i el comerç, són tota una nebulosa. Fonts bancàries i policiaques opinaven que, malgrat la vergonyosa herència de Llodio, Juan i Myriam podrien haver-se trobat més de quatre mil milions de pessetes ballant en els seus comptes corrents. □

LES AVENTURES ECONÒMIQUES DEL SISÈ MARQUÈS

Ronda del general Mitre

Juan de la Sierra va tornar al Principat, pàtria dels seus pares, per fer-se d'or. Perduda la vella fortuna bancària de la família, l'últim membre de l'estirp Urquijo va obrint negocis un darrere d'un altre.

J. P.

La vida de Juan de la Sierra y Urquijo sempre ha estat lligada a Catalunya. Les vacances d'estiu del jove marquès transcorrien entre Banyeres i Canals, els pobles dels seus avis, i entre el xaletet de San Salvador i la immensa finca de Rafelguaraf dels seus parents, els Oriol-Urquijo. Per les avingudes de Barcelona es podia veure el magnífic vehicle roig matriculat a Arizona que Juan conduïa. Després del luxós Passat vindria una molt ben assortida carrosseria de Volkswagens i Porsches.

Però només quatre anys després de la mort dels seus pares, una vertadera vida de negocis començava per a Juan a Barcelona. Abans, l'any 1983, Juan de la Sierra era ja un notable membre de la Jove Cambra de Comerç de la Ciutat Comtal, de la qual va ser secretari. Allí guarda encara la fracció d'amics més fidels i d'aliats empresarials millor situats. Especialment, el seu gran col·laborador, Francisco Marhuenda, ex-president de la Jove Cambra i antic delegat de l'ABC a Barcelona, expert en informació econòmica.

La seua setmana gira entre el *business* barceloní dels dies faeners i el *week-end* a la tràgica casa madrilenya de Somosaguas. Les seues nits també acaben, com fan molts membres de la seua classe, a la discoteca d'elit *Up and Down*. L'advocat marquès es va quedar definitivament a Barcelona l'any 1984, data en la qual va ingressar com a estudiant a la selecta Escola d'Administració d'Empreses. Des de la primavera de 1987, De la Sierra viu a la part alta de la residencial Sarrià, al carrer

Juan de la Sierra, tot un home de negocis.

de Nena Casas, 50. Un xalet que li va costar onze milions de pessetes i que comparteix amb la seua oficina de la ronda del General Mitre per a les seues operacions comercials.

Gula de negocis

Amb una escriptura atorgada a Barcelona el dia 1 de juliol de 1986, quedava constituïda la **Compañía General de Ediciones, Sociedad Anónima**. Tres veïns de Barcelona eren els seus socis fundadors: l'enginyer **Josep Torres Ribas**, del carrer de l'Avenir; la disse-

nyadora **Maria Isabel Urbieta Portal**, de l'avinguda Diagonal i l'economista **Josep Lluís Samaranch Sáenz de Baruaaga**. Tots tres van subscriure mil dues-cents accions representatives d'un capital social de dotze milions de pessetes. Josep Lluís Samaranch era el soci majoritari amb 6.120.000 pessetes de participació, seguit de Maria Isabel Urbieta —4.200.000 pessetes— i de Josep Torres Ribas —1.680.000 pessetes.

L'objecte de l'acabada de crear **Compañía General** era «l'edició, venda i distribució de llibres, revistes, àlbums i fascicles col·leccionables... com també la producció de discos, cintes magnetofòniques, cassettes i videocassettes». A més de «la importació i l'exportació del material esmentat». El domicili social era fixat a Barcelona capital, als baixos del número 11 del carrer de Monterolas. Josep Lluís Samaranch Sáenz de Baruaaga fou nomenat president i conseller delegat, mentre que la vice-presidència requeïa en Maria Isabel Urbieta i les tasques de secretari en Josep Torres. Més endavant entraria a formar part de la societat, amb plens poders, el també economista i veí de Blanes, **Lluís Josep Pou Borrás**.

Per la Junta General de socis efectuada el dia 8 de setembre de 1986 el nombre de membres del consell d'administració s'havia ampliat a quatre. Juan de la Sierra y Urquijo, «major d'edat, fadrí, advocat i veí de Madrid» entrava en escena i passava, immediatament, a ocupar la presidència en substitució de Josep Lluís Samaranch. Una altra junta general efectuada a continuació, el dia 22 de setembre, augmentava a cinc la direcció de la societat, a la qual s'incorporava un nou